

Vergaderjaar 1986–1987

19735

Premieheffing over uitkeringen op grond van de Werkloosheidswet, de Ziektewet en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering en wijziging van enkele andere wetten

Nr. 9

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG

Ontvangen 17 november 1986

1. Algemeen

Met belangstelling hebben wij kennis genomen van de reacties van de leden van de fracties van het C.D.A., de P.v.d.A., de V.V.D. en D66 op de memorie van antwoord inzake het wetsvoorstel premieheffing over uitkeringen.

Het verheugt ons dat de leden van de C.D.A.-fractie, deze memorie overziende, tot de conclusie zijn gekomen, dat het kabinet de in het wetsvoorstel geregelde, tamelijk ingewikkelde materie – qua systematiek – behoorlijk doordacht heeft gepresenteerd.

Met genoegen hebben wij er voorts kennis van genomen, dat de bij de memorie van antwoord gevoegde nota van wijziging, op grond waarvan het verhaalsrecht in de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) als gevolg van dit wetsvoorstel materieel geen wijziging ondergaat, de instemming heeft van de fractieleden van de V.V.D. en D66.

In reactie op de opmerking van de leden van de V.V.D.-fractie met betrekking tot het door het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid uitgegeven persbericht, merken wij op dat bij het opstellen van persberichten het uitgangspunt wordt gehanteerd dat hiermee de hoofdlijnen van een wetsvoorstel of regeling op een hanteerbare en inzichtelijke wijze worden uiteengezet. Dit stelt eisen aan de lengte en de inhoudelijke detaillering ervan. Afgezet tegen dit uitgangspunt vinden wij niet dat het persbericht te summier van inhoud is geweest. Wel kunnen wij instemmen met de opmerking van deze leden dat het beter ware geweest om de micro-effecten op het inkomen van gerechtigden op wie de wijzigingen toepassing zullen gaan vinden, in het persbericht expliciet aan de orde te stellen. Dat wij geheel voorbij zouden zijn gegaan aan het nivellerende karakter van dit voorstel, is een verwijt dat ons ten onrechte wordt gemaakt. Dit aspect is in het laatste gedeelte van het persbericht uitgebreid en zeer nadrukkelijk aan de orde geweest. De mening van de leden van de V.V.D.-fractie dat het kabinet wel erg gemakkelijk doet over deze effecten door te wijzen op het algemene koopkrachtbeeld voor 1987, delen wij niet.

Bij de opzet van de nota naar aanleiding van het eindverslag is verder dezelfde opzet aangehouden als voor de memorie van antwoord.

2. WAO/AAW

De leden van de P.v.d.A.-fractie geven te kennen geen bezwaar te hebben tegen de in het wetsvoorstel neergelegde constructie, dat in geval van samenloop van een uitkering op grond van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) met een WAO-uitkering de AAW-uitkering, onder verrekening met het Arbeidsongeschikheidsfonds, niet tot uitbetaling komt. Wel vragen zij de uitdrukkelijke garantie, dat deze administratief-technische verrekening er niet toe kan leiden, dat werknemers op een later tijdstip van de werkingsfeer van de AAW worden uitgezonderd. Tegen een ontwikkeling, waarbij de AAW een soort verzekering voor niet-werknemers zou worden, zouden zij zeer grote bezwaren hebben.

Naar aanleiding daarvan kan worden meegedeeld, dat het niet in het voornemen van dit kabinet ligt om de werkingsfeer van de AAW in die zin te wijzigen, hetgeen in de memorie van antwoord (paragraaf 3.3) ook reeds is aangegeven.

3. Premieheffing bij samenloop

3.1. Samentelling loon uit meer dan één dienstbetrekking

De leden van de P.v.d.A.-fractie vragen zich af hoe het mogelijk is dat het uitgangspunt in de memorie van toelichting, dat het inkomen van werknemers voor de premieheffing gelijk dient te worden behandeld, wordt gehanteerd naast het uitgangspunt in de memorie van antwoord, dat zou moeten worden aangesloten bij de voorgaande situatie. Daarbij onderschrijven zij de stellingname dat er tussen inkomens van actieve en niet-actieve werknemers geen verschil zou behoren te bestaan ten aanzien van premieheffing.

In de memorie van antwoord is reeds in hoofdstuk 4 op deze problematiek ingegaan. Naar aanleiding van het door de leden van de P.v.d.A.-fractie gestelde kan hieraan nog het volgende worden toegevoegd. Zoals in de memorie van antwoord (paragraaf 4.1) is aangegeven is het in de huidige systematiek niet mogelijk om het loon van een werknemer uit meerdere dienstbetrekkingen als één geheel te beschouwen voor de premieheffing. De premie voor de WAO wordt geheven door inhouding door de werkgever. Het samentellen van meerdere lonen zou dan, evenals in de sfeer van de loon- en inkomstenbelasting het geval is, moeten gebeuren door achteraf via een aanslag het resultaat van de inhouding te corrigeren door naheffing. Dit zou een fundamentele herziening van de premieheffing betekenen en een vergroot uitvoeringsapparaat vereisen. Mede in het licht van de actuele maatschappelijke belangstelling voor vereenvoudiging van de belasting- en premieheffing zien wij geen ruimte voor dergelijke maatregelen. Een fundamentele herbezinning op de noodzaak van een franchise in de premieheffing WAO achten wij een meer aangewezen weg. De mogelijk ingrijpende effecten van een dergelijke optie verhinderen eenvoudige en daardoor snel te nemen maatregelen op dit punt. Dit feit doet zoals deze leden opmerken, afbreuk van de gedachte dat alle inkomens van werknemers hetzelfde behandeld zouden moeten worden, hetgeen ook door ons wordt betreurd.

Uitgaande van dit gegeven is in het wetsvoorstel ervoor gekozen om voor degene die eerst loon uit meer dan één dienstbetrekking en vervolgens loon en uitkering ontvangt geen verschil in premiedruk te laten optreden in vergelijking met de voorgaande situatie. Indien samentelling van loon uit meer dan één dienstbetrekking voor de premieheffing ook mogelijk is, als uiteraard in de situatie van loon en uitkering als hiervoor bedoeld ook worden samengeteld.

Zowel de leden van de P.v.d.A.-fractie als de leden van de V.V.D.-fractie willen weten wanneer samentelling van loon uit meer dan één dienstbetrekking wel mogelijk is. De leden van de V.V.D.-fractie vragen nog of de invoering van de verzekerdenadministratie per 1 februari 1987 een technische oplossing voor het probleem biedt. Laatstgenoemde leden vestigen daarbij nog eens de aandacht op deeltijdwerkers.

Voor de beantwoording van deze vraag is het van belang vast te stellen dat de werkgever inhoudingsplichtig is. De werkgever zal daarom op de hoogte moeten zijn van het feit dat de werknemer ook elders een dienstbetrekking heeft, welk loon de werknemer in die andere dienstbetrekking verdient en welke premies zijn ingehouden. In de verzekerdenadministratie kan achteraf worden gecontroleerd of de verschillende werkgevers de juiste bedragen aan premie hebben afgedragen. Het biedt geen oplossing voor het moment waarop de werkgever de premies inhoudt en op de hoogte moet zijn van het loon dat elders wordt verdiend. Overigens zal de verzekerdenadministratie per 1 februari 1987 wel zijn ingericht maar dan moet met de vulling met gegevens worden begonnen. Pas als de vulling per 1 januari 1988 is voltooid kan deze registratie operationeel worden.

3.2. *WAO-franchise*

De leden van de C.D.A.-fractie vragen waarop het optimisme is gebaseerd dat een werkgever tijdig de gegevens beschikbaar heeft voor de samentelling van loon en uitkering. Dit is gebaseerd op het feit dat er ook thans tal van situaties zijn waarbij aan de bedrijfsvereniging in verband met de vaststelling van de uitkering gegevens over het loon moeten worden verstrekt. Daarbij is niet gebleken dat er onoverkomelijke problemen bestaan.

Vervolgens willen deze leden weten of het voorliggende wetsvoorstel ook nog positief of negatief van invloed is op het werken in deeltijdverband. Ons inziens heeft dit wetsvoorstel geen bijzondere invloed op het werken in deeltijdverband. Het enige nadelige effect op deeltijdwerk zou kunnen voortkomen uit toepassing van één in plaats van twee keer de WAO-franchise. Dit effect is voor een deeltijdwerker in principe niet anders dan voor iemand die full-time werkt. Een negatieve invloed op werken in deeltijdverband wordt dan ook niet verwacht.

3.3. *Besluit op grond van artikel 9, zevende en negende lid Coördinatiewet*

De leden van de P.v.d.A.-fractie willen weten of handhaving van de vereveningsbijdrage gedurende een langere periode tot grotere problemen leidt bij de bedrijfsvereniging dan de invoering van dit wetsvoorstel. Dit moet bevestigend worden beantwoord. Correcte invoering van premieheffing over uitkeringen is ons inziens mogelijk. Het betreft hier niet – zoals deze fractieleden veronderstellen – een keuze uit twee kwaden, want systematisch en uitvoeringstechnisch is invoering van premieheffing in plaats van inhouding van de vereveningsbijdrage de enig juiste keuze. Het belang ervan en de datum van invoering zijn ook in hoofdstuk 1.1 van de memorie van antwoord toegelicht.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vragen vervolgens of in verband met de advisering over de uitvoeringsbesluiten de tijd niet te krap is. De Sociale Verzekeringsraad heeft bij brief van 31 oktober 1986 meegedeeld te streven naar advisering over de uitvoeringsbesluiten in december 1986. Voor die tijd heeft de Federatie van Bedrijfsverenigingen haar commentaar kunnen geven. Advisering in december 1986 stelt ons in staat de uitvoeringsbesluiten tijdig te publiceren.

Ten aanzien van de uitvoeringsproblemen is zowel door de leden van de C.D.A.-fractie als door de leden van de P.v.d.A.-fractie een aantal punten aan de orde gesteld.

De leden van de C.D.A.-fractie vragen of er tijdig een oplossing wordt gevonden voor het verschil in betalingstijdvakken bij de samentelling van loon en uitkering.

Wat betreft de betalingstijdvakken is het ondanks de verschillen daarin wel mogelijk om rekening te houden met de ingehouden premies over de inkomsten in die verschillende tijdvakken. Weliswaar is het eenvoudiger als de betalingstijdvakken synchroon lopen, maar dit is niet altijd het geval. Overigens komt het verschil in betalingstijdvakken alleen aan de orde indien loon en uitkering afzonderlijk worden betaald.

Op de vraag van de C.D.A.-leden welke loonbelastingstabel moet worden toegepast bij samentelling van loon en uitkering, kan worden opgemerkt dat door het onderhavige wetsvoorstel geen wijziging in de toepassing van loonbelastingtabellen wordt aangebracht.

Er bestaan voor alle situaties voorschriften voor de toepassing van de tabellen. In de situatie van loon en uitkering kunnen verschillende tabellen van toepassing zijn. Echter zodra de uitkering door de werkgever samen met het loon wordt betaald, zal de werkgever steeds één loonbelastingtabel toepassen.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vragen in verband met de premieheffing bij samenloop van loon en uitkering of er problemen ontstaan als aan het einde van het jaar blijkt dat er te veel of te weinig betaalde premie moet worden verrekend. In het onderhavige wetsvoorstel is er steeds vanuit gegaan dat voor de samentelling van loon en uitkering voor de premieheffing, de werkgever rekening moet houden met de over de uitkering ingehouden premies. In de memorie van antwoord (paragraaf 4.4) is reeds opgemerkt dat het hier geen principiële keuze betreft en dat de meest praktische mogelijkheid onze voorkeur heeft.

Het verrekenen van premies aan het einde van het jaar als gevolg van de gekozen systematiek is ongewenst. Dit gevoegd bij de problemen die lopende de advisering door de Sociale Verzekeringsraad zijn gesignaleerd, is er voor ons inmiddels aanleiding om de voorgestelde systematiek te wijzigen en de bedrijfsvereniging rekening te laten houden met de door de werkgever ingehouden premies. Het gaat dan om de gevallen waarin het loon geen aanvulling op de uitkering vormt. De Sociale Verzekeringsraad wordt heden bij brief verzocht ten aanzien van dit voorstel te adviseren, welke brief als bijlage bij deze nota is gevoegd. In de gevallen waarin de werkgever de uitkering aanvult, vormt het rekening houden met de over de uitkering ingehouden premies voor de werkgever geen probleem. In dat geval gaat het gewijzigde voorstel er vanuit dat de werkgever de premies inhoudt. Als gevolg van het hiervoor beschreven voorstel voor samentelling van loon en uitkering bestaat geen behoefte meer aan een keuzemogelijkheid voor de werknemer ten aanzien van de bepaling of de bedrijfsvereniging rekening moet houden met de door de werkgever af te dragen premies. In beide situaties moet degene die rekening houdt met de door de ander ingehouden premies al om andere redenen op de hoogte zijn van respectievelijk de uitkering of het loon.

Ten aanzien van de opmerking van de leden van de P.v.d.A.-fractie over het werken met voorschotten, moet worden gesteld dat in de hiervoor geschetste regelgeving de bedrijfsvereniging, indien nodig, tijdelijk een voorschot zal verstrekken. Bedrijfsverenigingen passen deze werkwijze nu ook veelvuldig toe en dit leidt over het algemeen niet tot problemen voor de uitkeringsgerechtigde.

5. Gevolgen voor de verplichte ziekteverzekering

Tegen de achtergrond van de uit het voorliggende wetsvoorstel voortvloeiende samentelling van loon uit dienstbetrekking en uitkeringen ingevolge de Ziektewet, de Werkloosheidswet en de Wet op de arbeidson-

geschiktheidsverzekering bij de premieheffing voor Ziekenfondswet alsmede bij de beoordeling van de verzekeringsplicht ingevolge die wet vroegen de leden van de C.D.A.-fractie of het mede met betrekking tot deze aangelegenheid op 31 oktober jl. uitgebrachte advies van de Ziekenfondsraad (SVV/VERZ/3563) voor het kabinet nog nieuwe gezichtspunten oplevert.

Het antwoord op deze vraag luidt ontkennend. Zoals in paragraaf 5.1 van de memorie van antwoord is aangegeven werd er bij de stelling van het onderhavige wetsvoorstel van uitgegaan dat de Ziekenfondsraad zou adviseren om voor wat betreft de beoordeling van de verzekeringsplicht en de premieheffing in ieder geval inkomsten uit dienstbetrekking en sociale zekerheidsuitkeringen samen te tellen. Deze veronderstelling is inmiddels bevestigd in genoemd advies. Wij stellen derhalve vast dat de strekking van bedoeld advies overeenkomt met de uit dit wetsvoorstel voortvloeiende samentellingsmethodiek.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. gaven er nochtans de voorkeur aan op dit ogenblik niet over te gaan tot een verandering waar het de kant van de loongrens betreft. Dit standpunt wordt ingegeven door de vrees dat personen die in verband met de thans voorziene samentelling de verplichte verzekering zullen verlaten, als gevolg van de uitvoering die eventueel gegeven zou worden aan eerdergenoemd advies van de Ziekenfondsraad, wederom onder de ziekenfondsloongrens zouden kunnen geraken.

Zoals in paragraaf 5.2 van de memorie van antwoord al is uiteengezet kan het door de leden van de P.v.d.A.-fractie gevreesde verschijnsel zich niet voordoen als gevolg van de omstandigheid dat op grond van het Ziekenfondsraad-advies nog andere dan thans in het geding zijnde inkomensbestanddelen bij de samentelling betrokken zullen gaan worden. Immers wanneer de som van a en b hoger is dan een bepaald bedrag dan kan de toevoeging van een factor c de som niet onder dat bedoelde bedrag doen belanden. Het door de leden van de P.v.d.A.-fractie gevreesde verschijnsel zou zich in theorie slechts kunnen voordoen wanneer in het kader van de herstructurering van de ziekenfondswetgeving de loongrens structureel zou worden verhoogd. Wij wijzen er daarbij echter op dat uitgaande van het door de Ziekenfondsraad aanbevolen inkomensbegrip slechts een loongrensverhoging van f 500 zou dienen te worden doorgevoerd om het aantal ziekenfondsverzekerden gelijk te houden.

Slechts die uitkeringsgerechtigden derhalve wier uitkering op jaarbasis minder bedraagt dan f 500 zouden in dat geval mogelijk opnieuw ziekenfondsverzekerden worden.

Nog afgezien van de omstandigheden dat het kabinet omtrent een zodanige verhoging van de loongrens op dit ogenblik nog geen beslissing heeft genomen, moet worden vastgesteld dat het hierbij slechts om een uiterst gering aantal personen kan gaan. Deze enkele gevallen doen zich ieder jaar voor bij de aanpassing van de loongrens. Zij rechtvaardigen niet de door de leden van de P.v.d.A.-fractie voorgestane doorbreking van de logische samenhang van het voorliggend wetsvoorstel. Deze bestaat erin dat de inkomensbestanddelen die in het kader van de Coördinatiewet Sociale Verzekering als loon worden gekwalificeerd, ook in het kader van de Ziekenfondswet als zodanig in aanmerking worden genomen met de daarmee sinds jaar en dag verbonden samentelling voor wat betreft de premieheffing en de verzekeringsplicht.

De leden van de P.v.d.A.-fractie verzochten nogmaals de positie aan te geven van WAO-gerechtigden wier bovenwettelijke uitkering uit een beëindigde dienstbetrekking op grond van de zogenaamde 1 maart-regeling (besluit van 17 februari 1986, Stb. 53) ertoe heeft geleid dat betrokkenen thans niet verzekerd zijn ingevolge de Ziekenfondswet. Zij vroegen of

deze personen als gevolg van het voorliggend wetsvoorstel alsnog verplicht verzekerd zouden worden.

In antwoord op deze vraag merken wij op dat in de memorie van toelichting (blz. 11) werd aangekondigd dat de voor deze personen bestaande ad hoc regeling op grond waarvan zij onder bepaalde voorwaarden niet verplicht verzekerd zijn ingevolge de Ziekenfondswet (de hiervoor gerefereerde 1 maart-regeling) vooralsnog inhoudelijk zal worden gehandhaafd. Een hiertoe strekkende algemene maatregel van bestuur is inmiddels in voorbereiding.

6. Financiële effecten

De leden van de P.v.d.A.-fractie hebben, blijkens hun bijdrage aan het eindverslag, grote moeite met de inkomenseffecten van het wetsvoorstel. Ook de leden van de fractie van de V.V.D. zijn bezorgd over het micro-effect zoals de betrokkenen – met name de categorie bovenmodale (gedeeltelijk) WAO-gerechtigden – dat ervaren. Het argument dat zij een tot dusverre onbedoeld voordeel van een lagere premiedruk hebben genoten achten deze leden niet bijster valide, ook al is het op zichzelf juist. Zij zijn van mening dat de regering deze klaarblijkelijke systeemfout maar eerder had moeten aanpakken.

Ons is niet duidelijk dat een redenering die op zichzelf juist wordt geacht, tevens niet valide wordt bevonden. Voorts wijzen wij er op dat in de discussies bij de totstandkoming van de Wet Aanpassingsmechanismen de vraag of formele premieheffing dan wel een met deze methodiek gelijk te stellen systeem zou moeten worden doorgevoerd, een belangrijke plaats heeft ingenomen. Op de argumentatie die destijds geleid heeft tot de keuze voor de vereveningsbijdrage, is in de memorie van toelichting bij het onderhavige wetsvoorstel uitgebreid ingegaan. Ook destijds realiseerde het toenmalige kabinet zich dat de keuze voor een vereveningsbijdrage het gevaar van dubbele franchise-toepassing in zou kunnen houden. In het ontwerp van wet (kamerstukken II, 1979–1980, 15 900, nrs. 1–2) was in artikel XVII, onderdeel G, de mogelijkheid opgenomen om bij samenloop nadere en zonodig afwijkende regelen te stellen voor de franchise-toepassing. Echter, op aandrang van de uitvoeringsorganisaties is deze mogelijkheid bij tweede nota van wijziging (kamerstukken II, 1979–1980, 15 900, nr. 13) komen te vervallen. Tegen deze achtergrond zijn wij van mening dat wij deze problematiek tijdig hebben onderkend.

In het feit dat de mogelijke baten van de invoering van premieheffing niet zijn ingeboekt, zien de leden van de P.v.d.A.-fractie een mogelijkheid om voor de inkomensachteruitgang van de bedoelde categorie van gerechtigden een zekere compensatie te bieden. Ook de leden van de fracties van de V.V.D. en D66 opperen deze mogelijkheid. De eerste mogelijkheid die door de leden van de P.v.d.A.-fractie wordt geopperd, namelijk een geleidelijke doorvoering in drie halfjaarlijkse stappen, spreekt ons niet aan. Hieraan is niet alleen het door de genoemde leden gesignaleerde nadeel verbonden aan een telkenmale optredende inkomensachteruitgang, ook de administratief-technische consequenties maken een dergelijk voorstel onaantrekkelijk.

Als tweede mogelijkheid noemen de leden van de P.v.d.A.-fractie de optie van een eenmalige compensatie in de vorm van een bedrag ineens. Zoals de leden van de P.v.d.A.-fractie zelf reeds aangeven is een dergelijke vorm van compensatie c.q. overgangsregel ongebruikelijk. Wij achten ons op dit moment nog niet in staat de inhoud en gevolgen van een dergelijke regeling volledig te overzien. Een concrete uitwerking van een dergelijke mogelijkheid door de leden van de P.v.d.A.-fractie zullen wij tijdens de mondelinge behandeling echter gaarne op open wijze bespreken.

Daarbij geven wij echter de leden van de P.v.d.A.-fractie het volgende in overweging.

Los van de mogelijkheden van een regeling, is er de vraag naar de noodzaak van een compensatie. Dat wij in onze voorstellen geen compensatieregeling hebben opgenomen, stoelt op een aantal overwegingen, die wij nog eens expliciet onder de aandacht willen brengen.

In de eerste plaats betreft de inkomensachteruitgang van 5% een *maximaal* effect. Het effect treedt in zijn volle omvang op bij inkomens van tenminste f 50 000 per jaar, waarbij elk der inkomensbestanddelen, tenminste f 24 000 moet bedragen. Een dergelijke inkomenssituatie zal naar wij veronderstellen niet op grote schaal voorkomen. In de tweede plaats is de genoemde achteruitgang het resultaat van een *partiële* berekening. De leden van de C.D.A.-fractie stelden in dit verband de relatie tussen de casusposities en het inkomensbeeld voor 1987 terecht aan de orde. De algemene koopkrachtontwikkeling voor de modale WAO-gerechtigde geeft voor 1987 bij de huidige inzichten een stijging te zien van 1,5%. De combinatie van deze constatering leidt dan tot de conclusie dat in termen van koopkracht in een aantal gevallen een daling van ca 3,5% zal kunnen optreden.

De door de leden van de P.v.d.A.-fractie gestelde vraag in hoeveel gevallen dit wetsvoorstel tot een inkomensachteruitgang zal leiden, is moeilijk exact te beantwoorden. Meer dan de zeer tentatieve schatting dat het ca. 100 000 personen zou kunnen betreffen, is niet te geven.

De leden van de C.D.A.-fractie wensen een cijfermatig inzicht te ontvangen omtrent de premiepercentages en belastingtarieven voor 1987. In dit verband zij opgemerkt dat de definitieve vaststelling van de premiepercentages nog moet plaatsvinden. Voor een inzicht in de voorlopige cijfers zij verwezen naar de Financiële nota sociale zekerheid (kamerstukken II, 1986-1987, 19 708, nr. 2, tabel 7.7). In hoofdstuk 3.1 van deze nota is tevens informatie te vinden met betrekking tot de ontwikkeling van het reëel beschikbaar inkomen in 1987.

Met het oog op de verhoogde premie-opbrengst in de WAO, die door ons op tenminste 100 à 150 miljoen wordt geraamd, vragen de leden van de fractie van D66 of deze nog niet verwerkte opbrengst kan meetellen voor de invulling van de ombuigingstaakstelling in de sociale zekerheid van 1,8 miljard gulden.

De ombuigingsmaatregelen op het terrein van de sociale zekerheid voor 1987 zijn inmiddels geconcretiseerd. Zij omvatten voorstellen tot bevrozing van de sociale uitkeringen en voorstellen tot verzwaring van de bewijslast na geconstateerde fraude. Wij hebben gemeend de extra premie-opbrengsten bij de invulling van de ombuigingstaakstelling voor 1987 buiten beschouwing te moeten laten, mede gezien de ongewisheid omtrent de omvang ervan. Waarschijnlijk zal de praktijk van de uitvoering, wanneer dit wetsvoorstel tot wet wordt verheven, bruikbare gegevens opleveren die een volledig beeld van de extra opbrengstenstroom mogelijk maken.

Ten aanzien van de invulling van de ombuigingstaakstelling na 1987 kunnen wij nog geen concrete mededelingen doen. Zoals eerder toegezegd zal het kabinet op de invulling van de ombuigingstaakstelling voor de periode 1988-1990 in een afzonderlijke brief aan het parlement nader ingaan.

Wij hebben nota genomen van de opvatting van de leden van de D66-fractie dat zij het inconsequent vinden dat door WSW-werknemers een gemiddeld percentage betaald moet worden en niet het feitelijke percentage zoals dat voor andere werknemers geldt. Wij hebben onze keuze in de voorgaande schriftelijke stukken uitputtend beargumenteerd. Het centrale argument daarbij, dat ook in de discussie over de invoering van vereveningsbijdragen van doorslaggevend belang werd geacht, is het feit dat het werkloosheidsrisico voor WSW'ers in feite door de overheid wordt gedragen. Dit werkloosheidsrisico kan derhalve niet meer reëel

worden gemeten en in een op die groep toegesneden premie worden uitgedrukt. Het heffen van een gemiddeld percentage drukt uit dat ook deze werknemers, evenals alle andere, in de lasten van hun door de overheid overgenomen werkloosheidsrisico bijdragen.

Het spijt ons dat wij de genoemde leden niet voor ons standpunt hebben kunnen winnen.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vragen of in verband met de overgang naar het reële stelsel in plaats van het historisch stelsel de uitvoeringsorganisaties kunnen worden aangespoord mogelijke nabetalingen nog dit jaar met betrokkenen te verrekenen. Wij menen dat de organisaties een dergelijke aansporing niet behoeven. Zowel in het belang van de cliënten als in hun eigen (administratieve) belang, is er voor uitvoeringsorganen al voldoende aanleiding om nabetalingen waar mogelijk te voorkomen en, indien dit onontkoombaar blijkt, verrekening op de kortst mogelijke termijn te doen plaatsvinden.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
D. J. D. Dees

Aan de Sociale Verzekeringsraad

's-Gravenhage, 14 november 1986

Bij brief dd. 9 september 1986 zond ik u het concept-besluit op grond van artikel 9, zevende en negende lid, Coördinatiewet Sociale Verzekering. Dit besluit betreft de samentelling van loon en uitkering voor de premieheffing.

Uitgangspunt in het concept-besluit is dat de werkgever rekening moet houden met de door de bedrijfsvereniging ingehouden premies over de uitkering.

Inmiddels is, lopende de behandeling van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer, uit informatie via de ministerieel vertegenwoordiger aanwezig bij uw commissievergaderingen gebleken dat dit uitgangspunt in een aantal gevallen uitvoeringstechnisch voor werkgevers problematisch is.

Mijn gedachten gaan daarom nu uit naar bijstelling van eerdergenoemd uitgangspunt en wel zodanig, dat de werkgever alleen in de situatie waarin het loon een aanvulling op de uitkering vormt rekening houdt met de door de bedrijfsvereniging ingehouden premie. In die situatie moet hij op de hoogte zijn van de uitkering. In de overige gevallen zal de bedrijfsvereniging degene moeten zijn die rekening houdt met de door de werkgever ingehouden premies over het loon.

Er zal in die gedachtengang geen keuzemogelijkheid meer zijn voor de werknemer zoals thans in artikel 3 van het concept-besluit opgenomen.

Een belangrijke overweging voor bovengenoemde wijziging is de informatievoorziening. De werknemer is steeds verplicht de bedrijfsvereniging op de hoogte te stellen van zijn inkomsten uit dienstbetrekking als hij tegelijkertijd loon ontvangt. De bedrijfsvereniging is in die gevallen dan ook de meest aangewezen om rekening te houden met de door de werkgever ingehouden premies.

Bij brief dd. 31 oktober 1986 (uw kenmerk 60431 86/7262) heeft u mij laten weten dat uw streven erop gericht het definitieve advies in de decembervergadering van Uw Raad vast te stellen.

Ik verzoek u bij uw advisering rekening te houden met de voorgestelde wijziging van het concept-besluit.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf